

Sygn. akt III KK 349/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 września 2017 r.,

sprawy **T.P.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 kwietnia 2015 r.,

sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

T. P. został oskarżony o to, że jako współpracownik firmy H. Sp. z o.o. ul. C. , w W., co najmniej od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 28 lutego 2013 r., wspólnie i w porozumieniu z E.P. i L.H., w B., ul. W., w K., prowadził gry losowe, na urządzeniach elektronicznych o cechach automatów o nazwach A. nr (...) oraz A. nr (...)1, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 3, 4 i 5 ustawy z dnia 19

listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z 2009 r.), tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...) oskarżonego T.P. uznano za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. (należy przyjąć, iż wskazanie przepisu k.k. a nie k.k.s. miało charakter oczywistej omyłki pisarskiej) w zw. z art. 9 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. skazano go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 złotych każda stawka. Obciążono też oskarżonego kosztami sądowymi.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli pełnomocnik interwenienta H. Sp. z o.o. i obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w R., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy skazującego oskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...), pomimo zaistnienia okoliczności z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. wyłączającej postępowanie przeciwko oskarżonemu, w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, w sytuacji, gdy akt oskarżenia wniósł Urząd Celny, a postępowanie było przedłużane decyzją właściwego prokuratora, zaś w świetle uchwały w sprawie I KZP 13/15 Sąd Najwyższy uznał, iż przedłużenie przez prokuratora czasu trwania dochodzenia, oznacza, że od tego momentu, to do prokuratora należy wnoszenie aktu oskarżenia, jak i jego surogatów, gdyż wniosek urzędu celnego o przedłużenie postępowania na okres ponad 6 miesięcy, uruchamia obligatoryjny nadzór prokuratora nad danym postępowaniem ze wszystkimi wynikającymi z tego faktu skutkami prawnymi, łącznie z pozbawieniem urzędu celnego możliwości samodzielnego sporządzania i wnoszenia aktu oskarżenia, który jednak w tej sprawie nie został zatwierdzony przez Prokuratora i nie stanowi skargi uprawnionej.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K. oraz umorzenie postępowania sądowego z uwagi na przeszkodę dla jego prowadzenia, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w W. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Wbrew twierdzeniom obrońcy spełnione zostały przesłanki do wniesienia aktu oskarżenia przez Urząd Celny. Stanowisko obrońcy, oparte na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt I KZP 13/15 (OSNKW 2016/3/17), nie może znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie albowiem odnosi się ono do innego stanu prawnego niż ten, na gruncie którego finansowy organ postępowania przygotowawczego skierował do sądu akt oskarżenia. W sprawie nie zaistniała zatem bezzwzględna przesłanka odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Za prawidłowe i mające zastosowanie do stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie uznać należy stanowisko prezentowane w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (np. postanowienie z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt V KK 20/17, LEX nr 2254807, wyrok z dnia 22 lutego 2017 r., IV KK 225/17, LEX nr 2258047), w myśl którego sygnalizacja wskazywanego przez obrońcę uchybienia jest całkowicie nietrafna, gdyż pomija stan prawny obowiązujący w dacie wniesienia aktu oskarżenia przez Urząd Celny, tj. w dniu 15 maja 2014 r. Zgodnie z art. 155 § 1 k.k.s. w ówczesnym brzmieniu, finansowy organ postępowania przygotowawczego w ciągu 14 dni od zamknięcia dochodzenia był uprawniony do sporządzenia aktu oskarżenia i wniesienia go do właściwego sądu. Miał jedynie przy tym obowiązek zawiadomienia prokuratora o wniesieniu aktu oskarżenia i doręczenia jego odpisu. Jak wynika z akt sprawy, przesłanki wniesienia aktu oskarżenia przez Urząd Celny zostały spełnione. Dlatego też zmiana stanu prawnego obejmująca uregulowania dotyczące uprawnień prokuratora i finansowych organów postępowania przygotowawczego w zakresie wnoszenia aktu oskarżenia w sprawach o przestępstwa skarbowe, która nastąpiła z dniem 1 lipca

2015 r. (ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw), nie mogła mieć wpływu na skuteczność wniesionego wcześniej aktu oskarżenia. Wnioski, które skarżący wyprowadza z treści uzasadnienia powołanej uchwały Sądu Najwyższego (I KZP 13/15), miałyby oparcie tylko w stanie prawnym ukształtowanym po 1 lipca 2015 r., o ile dotyczyłyby wniesienia aktu oskarżenia finansowego organu postępowania przygotowawczego po tej dacie.

Mając na uwadze fakt, że wyrażone w kasacji stanowisko obrońcy dotyczy innego stanu prawnego niż ten, który miał zastosowanie w niniejszej sprawie należało oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną.